

2. Zarzut drugi: naruszenie prawa (pkt 72–77 zaskarżonego wyroku)

Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji z uwagi na błąd dotyczący okoliczności faktycznych, nie wykazując jednak, że błąd ten był „oczywisty”. Tymczasem OUZU dysponuje szerokim zakresem uznania w odniesieniu do rozwiązania stosunku pracy, a kontrola Sądu ogranicza się do sprawdzenia, czy nie wystąpił oczywisty błąd w ocenie lub nadużycie władzy. Sąd stwierdził w zaskarżonej decyzji błąd, który dotyczył tylko jednego z aspektów nienależytego wykonywania obowiązków zawodowych, na które OUZU zwrócił uwagę UG. Omawiany błąd nie był „oczywisty” i w związku z tym nie mógł doprowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Erfurt (Niemcy)
w dniu 24 czerwca 2020 r. – A.G.E. / B AG**

(Sprawa C-276/20)

(2020/C 348/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Erfurt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: A.G.E.

Strona pozwana: B AG

Pytania prejudycjalne

1. Czy prawo Unii, a w szczególności zasada skuteczności i europejskie prawa podstawowe, nakazuje, aby w przypadku naruszenia przez producenta pojazdu lub silnika europejskiego prawa dotyczącego rejestracji pojazdów i europejskich norm emisji spalin faktyczne używanie pojazdu nie było zaliczane na poczet szkody poniesionej przez kupującego? Czy taki zakaz odliczania ma zastosowanie w każdym razie w przypadku, gdy producent wyrządza klientowi szkodę niezgodnie z zasadami współzycia społecznego i umyślnie?
2. Czy sąd odsyłający jest niezawisłym i bezstronnym sądem w rozumieniu art. 267 TFUE w związku z art. 19 ust. 1 zdanie trzecie TUE i art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 3 lipca 2020 r. – Commerzbank AG / E.O.**

(Sprawa C-296/20)

(2020/C 348/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Commerzbank AG

Strona pozwana: E.O.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 1 lit. c) konwencji z Lugano II ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że „prowadzenie” działalności zawodowej lub gospodarczej w państwie związanym konwencją, na którego terytorium konsument ma miejsce zamieszkania, zakłada, że kontrahent konsumenta prowadzi działalność transgraniczną już w momencie podjęcia czynności celem zawarcia umowy i samego jej zawarcia, czy też postanowienie to należy stosować w celu ustalenia sądu właściwego do rozpoznania powództwa również wtedy, gdy strony mają w momencie zawarcia umowy miejsce zamieszkania w rozumieniu art. 59 i 60 konwencji z Lugano II w tym samym państwie związanym konwencją, a element transgraniczny w stosunku prawnym występuje dopiero później poprzez to, że konsument przeniósł się następnie do innego państwa związanego konwencją?
- 2) Jeżeli działalność transgraniczna nie jest konieczna w momencie zawarcia umowy:

Czy art. 15 ust. 1 lit. c) konwencji z Lugano II w związku z art. 16 ust. 2 tej konwencji wyklucza zasadniczo określenie sądu właściwego na podstawie art. 5 pkt 1 konwencji z Lugano II, jeżeli konsument przeniósł się do innego państwa związanego konwencją w okresie między zawarciem umowy a wniesieniem powództwa, czy też jest dodatkowo wymagane, aby kontrahent konsumenta prowadził swoją działalność zawodową lub gospodarczą również w nowym państwie zamieszkania lub kierował ją do tego państwa, a umowa wchodziła w zakres tej działalności?

⁽¹⁾ Konwencja o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2007, L 339, s. 3).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Mainz (Niemcy)
w dniu 16 lipca 2020 r. – KX / PY GmbH**

(Sprawa C-317/20)

(2020/C 348/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Mainz

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: KX

Strona pozwana: PY GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że reguluje on nie tylko jurysdykcję międzynarodową, lecz zawiera również normę dotyczącą właściwości miejscowej sądów krajowych w sprawach z zakresu umów o podróz, która to norma wiąże sąd, przed którym wytoczono powództwo, jeżeli zarówno konsument jako podróżny, jak i jego kontrahent będący organizatorem podróży mają miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym samym państwie członkowskim, a miejsce przeznaczenia podróży nie znajduje się w owym państwie członkowskim, lecz za granicą („falszywe sytuacje wewnętrzne”), w związku z czym konsument, niezależnie od krajowych przepisów dotyczących właściwości, może dochodzić od organizatora podróży praw wynikających z umowy przed sądem swojego miejsca zamieszkania?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.